

DE JAGER, DE KAPPER OF HET BEEST.

Acteurs met een verstandelijke handicap verkennen eigen wensen, onrust en emoties bij de ervaring te werken in het scharnierpunt tussen kind zijn en volwassen worden.

Angst voor nieuwe ervaringen, de eerste stappen in een fysiek volwassen wereld, de lukrake keuzes van een jonge vrouw, ideeën die naar voor werden gebracht tijdens de zoektocht in het verhaal.

Het oude sprookje Roodkapje kan de kapstok zijn, de leidraad, waaraan eigen ervaringen over de overgang van kind naar volwassene kunnen worden opgehangen of die er sterk mee gaan contrasteren. Het oerverhaal als creatieve drijfveer.

De acteurs hebben het over afstand en te dichtbij zijn, mannen en vrouwen die mekaar niet verstaan en het vreemde ook als vreemd ervaren. Zij zien beelden over pratende mannen op café. Over het zoete plagen in een eerste contact. Zij hebben het over wat mag en wat niet, wat kan en wat niet, als mensen elkaar ontmoeten. Zij praten over keuzes maken: de wolf met de ruwe pels of de viriele jager of toch de kapper met de zachte handen. Kiezen. Zij hebben het over de altijd aanwezige blik van moeders. Over weten, niet weten en niet willen weten.

Vanuit hun eigen concrete ervaringen in volwassen worden, zal de groep acteurs bouwen aan de voorstelling, op zoek naar een eigen interpretatie, een eigen plaats in het overgangsverhaal Roodkapje. Zoeken waar ieder thuishoort: op een plaats, in een beweging, het moment van een steeds terugkomende flard tekst, een geheime emotie. Een eigen plek in een overgeleverd oerverhaal als metafoor voor het authentieke verhaal van de acteurs.

Tekst, beweging en scènes worden door de acteurs tijdens improvisaties uitgetoetst en vastgelegd en maken een wezenlijk deel uit van de structuur, de inhoud en de dragende emotionele ondertoon van de voorstelling. De maximale betrokkenheid van de acteurs in het schrijven van het stuk en het regieconcept heeft voor gevolg dat de hoeveelheid tekst die tijdens de voorstelling zal gebruikt worden beperkt blijft, gerelateerd aan de verbale mogelijkheden van de acteurs. Iedere zin, ieder stuk tekst zal daarom in de voorstelling zijn eigen intrinsieke waarde hebben en voor iedere acteur een welomschreven betekenis.

Dit geldt ook voor de bewegingsscènes: de kracht van de beweging schuilt in de spontane stileringswijze die de acteurs tijdens de improvisaties zullen uitwerken in hun zoeken naar de essentie van hun beleving. De schoonheid van het onvolmaakte, inclusief de tics en spasmes. Aan het publiek om zich daarin thuis te voelen.

Tijdens de voorbereidende improvisaties, het opbouwen van het stuk en de repetities wordt in gedachten gehouden dat elke beweging, elke flard tekst of scène een dubbele beleving in zich houdt: de veiligheid van de eigen kinderlijke plek en de onzekerheid van een volwassen wereld eromheen.

Vanuit gesprekken, improvisaties en samenspel rond de eerste aarzelende stappen in een nieuwe volwassen wereld en hoe acteurs elkaar daarin vinden, gaat Tartaar in 'De jager, de kapper of het beest' op zoek naar eigen kwetsbaarheid in de verstilde beweging van de emotie. De acteurs creëren. Vanuit hun verscheidenheid aan eigen ervaringen zoeken zij hun gemeenschappelijke oerverhaal van keuzes maken, versmelten en afweren. Het collectieve geheugen waarbinnen ze elkaar zoeken. Ontmoeting. Vinden of niet vinden. Lotgenoten van elkaars angsten, illusies en beperkingen. Zij gaan op zoek met de naïviteit en authenticiteit van de zuivere en pure communicatie van acteurs met een verstandelijke handicap in een waarachtige voorstelling, die reflecteert over het verdwenen kind, de illusie van de volwassenheid, confrontatie en vlucht, verantwoordelijkheid en nieuwe regels.

Een collage van scènes op het stramien van het oude waarschuwingsverhaal, leidt tot een kluwen van nieuwe aarzelende emotie, waarbinnen het collectief van acteurs, regie en techniek op zoek gaat naar de eigen onvolkomenheid in een voorstelling die ruikt naar kinderjaren en die getoond wordt op de meest kwetsbare manier. Op een podium. Voor een publiek.